

Tinček se je pri vskliku »gori!« zbudil in videl, kako se je nekdo hitro bližal hlevu. Bil je v hipu ves vojak, dasi premrt od mraza. »Stoj! Kdo tu?« zavpije in sproži puško na prišleca, s koje je odletela palica in zadela očeta, ki so prišli bližje, v obraz.

Sedaj šele se je zjasnilo očetu. Tinček je stal na straži. Gotovo je poslušal, ko je včeraj Matija pravil, kako je bilo pri vojakih. Pristopijo k njemu. Ves se je tresel mraza ter se zajokal, ko je ugledal očeta. Kar ustrašili so se oče, videč, kako je Tinček lahko opravljen. Peljejo v hišo izgubljenega sina, kjer so ga mati tarnaje pričakovali.

»Take skrbi nam napravlja tvoja puška« rekó oče, ter spravijo puško v omaro in jo zaklenejo. Tinčku se je delalo črno pred očmi. Jestí ni mogel, kar so mu dali mati. Šel je ves potrt v posteljo, toda joj, drugo jutro ni mogel vstati. Bil je zelo bolan. Prehladil se je na včerajšnji straži tako hudo, da je ležal v nevarni bolezní več časa v postelji.

Med to boleznijo pa je večkrat sam pri sebi obljubljal, da ne pojde nikdar več na stražo.

T o ž b a.

»Da mamica zlata
Mi niso umrli,
Očij ljubeznivih
Za vedno zaprli,
Bi tuji ljudje me
Nikdar ne suvali,
Nikdar me ne topli
In ne me psovali —
Jokati mi grenko
Ne bilo bi treba,

S solzami močiti
Ne tujega hleba —
Saj bila presrečna
Bi v kočici beli,
Kjer mamica z manoj
So skromno živelí,
In ne bi še znala
Kako je na sveti
Oj hudo, oj hudo
Siroti trpeti —“

Lucijan.

